

POSTANOWIENIE

Dnia 4 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie J. P.

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 4 stycznia 2017 r.,

kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 9 czerwca 2016 r., sygn. akt XI Ka (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w R. z dnia 17 listopada 2015 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;

3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. L., Kancelaria Adwokacka w L., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % VAT, tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu za sporządzenie i wniesienie kasacji.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z dnia 17 listopada 2015 r. (sygn. akt II K (...)) J. P. został uznany winnym czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za który wymierzono mu karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny ustalając

wysokość jednej stawki na 10 zł. Ponadto na mocy art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w wysokości 6864,64 zł na rzecz T. S.A. z siedzibą w W. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z dnia 9 czerwca 2016 r. (sygn. akt XI Ka (...)).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu:

„1. naruszenie przepisu art. 176 § 1 k.p.k. mające wpływ na treść wydanego orzeczenia, przez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wysokości szkody, gdy ustalenie wskazanej okoliczności wymaga wiadomości specjalnych, bo kwota szkody wskazana w zawiadomieniu o przestępstwie nie znajduje potwierdzenia w żadnym z dokumentów pokrzywdzonego, będących podstawą rozstrzygnięcia,

2. naruszenie art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i w zw. art. 176 § 1 k.p.k. mające wpływ na treść wydanego orzeczenia przez:

- zaniechanie rozpoznania całokształtu zarzutu zawartego w apelacji oskarżonego, że przypisany oskarżonemu czyn posłużenia się jako autentycznym podrobionym w celu użycia za autentyczny dokumentem w postaci upoważnienia notarialnego stanowi wypadek mniejszej wagi i w konsekwencji zaaprobowanie ustalenia Sądu I instancji, że czyn przypisany oskarżonemu za wypadek mniejszej wagi nie sposób uznać, m.in. dlatego, że szkoda wynosi niemal 7 000 zł, gdy ustalenie wartości szkody wymaga wiadomości specjalnych, bo kwota szkody wskazana w zawiadomieniu o przestępstwie rodzi uzasadnione podejrzenia co do jej prawdziwości i w tym zakresie powinien być przeprowadzony dowód z opinii biegłego,

- polegające na zaniechaniu rozpoznania całokształtu zarzutu zawartego w apelacji oskarżonego, że określony wyrokiem obowiązek naprawienia szkody jest nieprawidłowy i w konsekwencji zaaprobowanie ustalenia Sądu I instancji obowiązku naprawienia szkody w kwocie 6864,64 zł, gdy ustalenie wartości szkody wymagało wiadomości specjalnych i prowadzenia dowodu z opinii biegłego.”

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 9 czerwca 2016 r. oraz wyroku Sądu

Rejonowego w R. z dnia 17 listopada 2015 r. przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na powyższą kasację Prokurator Rejonowy w R. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu, który pozwalał na jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Analiza kasacji pozwala na uznanie, że skarżący kwestionuje sposób ustalenia wysokości szkody, a zarazem wartości mienia, jakim rozporządzono. Wskazuje, że ocena wartości telefonów komórkowych i tabletów wymaga wiedzy specjalnej, którą dysponuje jedynie biegły.

Zarzut w punkcie 1) kasacji jest chybiony z dwóch powodów (zaznaczyć ponadto należy, że skarżący jako przepis procesowy, którego naruszenie zarzuca wskazał art. 176 k.p.k. omyłkowo, a chodziło o art. 167 k.p.k.). Po pierwsze w apelacjach nie podnoszono zarzutu braku powołania biegłego, więc Sąd odwoławczy nie mógł się nie odnieść do nieistniejącego zarzutu. Po drugie, ocena wymiaru kary została kompleksowo omówiona na s. 7-8 w sposób wykluczający możliwość przyjęcia w niniejszej sprawie wypadku mniejszej wagi. Podobnie Sąd odwoławczy na ostatniej stronie uzasadnienia wyraźnie wskazał źródło kwoty uznanej jako wartość szkody i w tym zakresie skarżący nie przedstawił żadnego argumentu poza brakiem dania wiary prawidłowości jej wyliczenia dokonanego przez sąd.

Przypomnieć skarżącemu wypada, że standard kontroli apelacyjnej, przewidziany w art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., wielokrotnie był przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego i wypracowano w tym przedmiocie stabilną linię orzeczniczą, która podzielana jest przez sądy odwoławcze. Wskazuje się przede wszystkim, że stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego, w wykonaniu obowiązku wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k., uzależniony jest od jakości wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji oraz we wniesionym środku odwoławczym i w zależności od meritum sprawy może przybrać formę bardziej lub mniej rozbudowanego wywodu. Niejednokrotnie wystarczające jest wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji

i odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, zwłaszcza w sytuacji, gdy sąd odwoławczy w pełni podziela dokonaną ocenę dowodów. Bez wątpienia służy to zbędnemu powtarzaniu argumentacji sądu a quo (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 października 2007 r., III KK 120/07; z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05).

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

r.g.